

ARNHEMSCHE

Zaterdag

COURANT.

den 11 Februarij.

FRANKFORT, den 7den Februarij.

Berigten uit Zwitserland melden het volgende:

In het kanton Waadland is dezer dagen behandeld een voorstel om de Jurij bij den grooten raad in te voeren. Hetzelve is verworpen geworden. De heer *Druey*, bekend door zijne liberale beginselen, heeft bij deze gelegenheid het volgende aangemerkt: „Ik houd het voor geen groote verdienste, met algemeene, onbepaalde en bij elke gelegenheid terugkerende dankbeelden, even als zekere liberalen te zijn, bij wien Jurij's en staatkundige vrijheid gelijkloovend zijn, hoezeer het genoegzaam gebleken is, dat in onze Zwitsersche vrijstaten deze vrijheid zeer goed zonder Jurij bestaan kan. Ik heb bij deze gelegenheid de heerschende meeningen van het liberalismus niet willen vlijen en populair zijn willen, tegen mijne betere overtuiging als rechtsgeleerde aan. Ik meen deswege geen verwijt te verdienen, daar ik dit gevoelen reeds gekoesterd en openlijk bekend gegeven heb in den jare 1827, toen ik juist uit Engeland en Frankrijk teruggekeerd was, waar ik omtrent de Jurij naauwkeurig onderzoek gedaan had; later heb ik weder hetzelfde gevoelen laten blijken, en ik zou derhalve aan mijne betere overtuiging ontrouw geworden zijn, bijaldien ik bij deze beraadslaging, om eene partij te behagen, anders gesproken had.”

In het verslag van den staatsraad van het kanton Genève over den jare 1836 wordt melding gemaakt van eene sedert jaren bestaande oneenigheid tusschen de regering en de katholieke geestelijkheid van dat kanton. De staatsraad dringt aan op de afzetting der geestelijken van Thouax en Lancy, die tot de verspreiding van een voor de regering beleedigend geschrift hebben medewerkt. De bisschop oppert tegen dit verlaagen de zwaarigheid van nieuwe verkiezingen, daar alle vicariën in deze verspreiding betrokken zijn, en de beide genoemde geestelijken eensdeels onder den invloed van zedelijken dwang stonden, en anderdeels van meening waren, eenen blooten brief te ondertekenen, waarvan de latere bekendmaking hun niet tot bezwaar kon verstreken. Uit dien hoofde verzoekt de bisschop om toegevoegdheid voor de beide geestelijken, waartegen echter de staatsraad aanvoert, dat die geestelijken zelve nog geen berouw hebben laten blijken. Deswege is dan ook de uitbetaling van hun traktement gestaakt.

Uit Bucharest wordt geschreven, dat het Berigt der Russische dagbladen wegens de aanhouding van het Engelsche schip *Vixen*, waarvan de lading aan het huis *Bell Anderson* te Bucharest toebehoort, aldaar veel opzien gebaard heeft, en men niet begrijpt, hoe dit huis tot zulk eene gewaagde onderneming heeft kunnen besluiten. Het huis *Bell Anderson* moet hiervoor zwaar boeten, en is misschien het slagtoffer van eenigen grooten aandrijver, die den zoogenaamden Russischen kolossus daardoor heeft meenen te kunnen schokken. Te Bucharest wordt door het faillissement van gemeld huis groote schade geleden.

PARIJS, den 7den Februarij.

Heden morgen heeft de maarschalk *Clausel* in *le Courier Français* een brief doen plaatsen aan den president van het instituut van Frankrijk, den heer *Dupin*, waarin hij inlichting vraagt over eenige uitdrukkingen, ten opzichte van Afrika, vervat in de aanspraak aan den Koning, namens het Fransche instituut, op 1. Jan.

De drukkerij van den heer *Everat* is bijna geheel in de asch gelegd. De schade rekent men op 400,000 fr. Vijf of zes spuitkasten zijn daarbij zwaar gewond. In deze drukkerij waren 500 menschen werkzaam, en dezelve bestond uit 26 drukpersen, enz. Men vermoedt, dat de brand door het stoken der kagchels is veroorzaakt.

Van den 8sten.

Sedert de discussien over het adres, houdt zich de kamer der afgevaardigden met ontwerpen van wet op het bestuur en van plaatselijk belang onledig. Ook neemt de onverschilligheid toe, en het publiek slaat geen het minste acht op de tegenwoordige beraadslagingen. Alles verdiept zich in geldspeculatiën, en men bekommert zich niet om de handelingen der staatsmagten. Het is echter als eene verkeerdheid aan de zijde der regering te beschouwen, dat zij de ontwerpen voor de huwelijksgift aan de Koningin der Belgen heeft laten voordragen. Zij neemt daardoor de mindere standen en den burgerstand tegen de Koningin. Het zou veel beter geweest zijn, het millioen uit de fondsen der kroon genomen te hebben, om geen aanstoot bij den burgerstand te geven, als bij welken het als zeer natuurlijk wordt beschouwd, dat de dochter haar uitzet van den vader bekomt. Ook het ontwerp

van wet over de verplichting tot het hangen van staatsvlieden zal, door de hevige oppositie tegen dezelve in de kamer, nadeel doen, en daarbij zal de mogelijke vrucht daarvan zoo gering wezen, dat men den nadeligen invloed op de openbare meening wel had behooren te vermijden. Deze ontwerpen, die vermoedelijk met een kleine meerderheid, misschien van tien of twaalf stemmen doorgaan. Dit is alles, waarover het ministerie beschikken kan, en dit is in de gegeven omstandigheden op verre na niet genoeg. Gelukkig, dat het publiek over het algemeen zoo achteloos en in geldzaken verdiept is. Het gewichtigste tegenwoordig de armee, hare krijgsmacht, moet gehandhaafd, zij moet met eenen sterken tengel bijeengehouden en bestuurd worden. Het tegenwoordige stelsel van recruterij is slecht; de revolutie heeft de gelukkig daarin ingeworteld; de krijgsmacht is alleen door gestrengheid te handhaven, en van daar dat men steeds geloof, dat aan den maarschalk *Soult* het opperbevel zal opgedragen worden. Hij is reeds meermalen bij den Koning geweest en alles schijnt nog slechts van eenige kleine moeilijkheden af te hangen. Men houdt het daarvoor, dat de heer *Mole* den last van het presidentschap van den raad niet wel langer dragen kan, en spreekt van eene schikking, waarbij de maarschalk *Soult* en de heer *Montalivet* de hoofdrollen zullen spelen. Dit is echter slechts bij eene aftreding van den heer *Mole* mogelijk. Op dezen oogenblik berust eigenlijk het opperbestuur der staatsaangelegenheden in handen van den heer *Guizot*, die er zich dan ook op toelegt om de gunst van den Koning te winnen.

De graaf *Gasparin*, die het ministerie van binnenlandsche zaken bekleedt, schijnt dezen post zeer moede te zijn. Men beweert, dat deze minister evenmin schandelijkheid in het bewind als redenaarsgaven aan den dag legt. Hij moet wel het spolachtig lagchen, bemerken, als hij in de salons verschijnt. Men dringt zich dan dikwijls rondom den armen minister, en veinst eene levendige belangstelling in hem, welke aan medelijden grenst. Het is derhalve niet te verwonderen dat *Gasparin* dagelijks verlangt naar het reeds door hem gevraagde ontslag.

STOKHOLM, den 27 Januarij.

Gisteren, op 's Konings geboortedag, heeft de Koningin, hout en aardappelen onder de armen van de hoofdstad laten uitdeelen.

Het gesprek van den dag was gisteren eene proclamatie, die in de stad, rondgegaan is, en ook op de hoeken der straten aangeplakt was, en eindigde met eene aanmoediging van de Zweedsche medeburgers, om zich rondom de burg van hunnen geliefden, Heldenkoning te scharen en door een plegtig „*leve Karel Jan!* „*leve Oscar!*“ aan de wereld te toonen, dat de Zweden alleen door hunnen vrijwillig gekozen Regent willen geregeerd worden.

AMSTERDAM, den 9den Februarij.

Ook onze hoofdstad is eindelijk door de griep bezocht; en die heerschende kwaal doet zich ook hier kennen aan de verschillende symptomata, welke wij herhaaldelijk, volgens de onderscheiden buitenlandsche dagbladen daaromtrent hebben opgegeven. Hoesten, keelpijn en eene algemeene loomheid zijn de meest gewone kenteekenen der ongesteldheid. Zeer velen onzer stadgenooten zijn bereids door dezelve aangetast, en men heeft opgemerkt dat in de huizen, waar een lijder door dezelve bevangen wordt, spoedig de andere huizengetuigen zijn voorbeeld volgen. Haasten wij ons inzasschen, er bij te voegen, dat de kwaal hier ten eenen male al die kwaadaardigheid mist, welke men hier en daar buitenslands aan dezelve opgemerkt heeft. In elk ander jaar, toen men niet zoo algemeen van griep sprak, zoude zij eene zware verkoudheid genoemd zijn geworden; thans is daaraan een andere naam gegeven; de geneeskundigen mogen beoordeelen in hoeverre ook de aard veranderd zij.

AMSTERDAM den 9den Februarij.

Beurs van den 8 Februarij.

De omzettingen in publieke effekten worden van dag tot dag onbeduidender; de tijdingen van buitenslands geven ook geen aanleiding om iets te ondernemen, en de affaires bepalen zich tot slechts kleine postjes.

Blijvende prijzen ten 4½ uur.

Holland. 2½ pCt. 53½; 5 pCt. 101½ à 102; kansbiljetten 22½; 4½ pCt. sijnicaat 94½, 7; nieuwe 78; oude aandelen handelmaatschappij 181½, 5.

Spanje. Ardoins 231½ à 7; Passive 7½.

Rusland. Oude Russen en nieuwe 104 à 105; Russen van 1821 en 1833 95½, 2; Roebels 66½.

Oostenryk. 5 pCt. Metalliek 100; 2½ pCt. Metalliek 54½; 5 pCt.

Weener bank bij Goll 102½; dito 4 pCt. 93, alles in kleine postjes afgegeven.

Beurs van den 9 Februarij.

Wij zijn ook heden zonder eenige tijding van belang van buitenslands; de omzettingen ter beurs waren weder nietig, en geen der verschillende effekten is merkbaar van deszelfs standpunt van gisteren afgeweken.

Blijvende prijzen ten 4½ uur.

Holland. 2½ pCt. 53¾; 5 pCt. 101½; kansbiljetten 22¾; oud sijndicaat 94¾; oude aandeelen handelmaatschappij 181¾, 7.

Spanje. Ardoin, 23½, 5; Fransche uitgestelde 7 pCt.

Rusland. Oude en nieuwe Russen 104; Russen van 1831 en 1833 95½, 16.

Staatkundige aangelegenheden.

Bij het gemis van eenige officiële mededeeling, betrekkelijk den stand der staatkundige geschillen met *Belgie*, en dat wel sedert 4 April 1834, achten wij het niet onbelangrijk, om onzen lezers de gevoelens van de leden der Tweede Kamer, bij de in December ll. gehouden beraadslagingen, over dat belangrijk onderwerp te doen kennen. De opname derzelve is te belangrijker, omdat die gevoelens gegrond zijn op mededeelingen, welke van regeringswege, uiterst geheim, aan gemelde leden zijn gegeven, en waarvan men, uit de redeneringen der afgevaardigden, voor het minst den geest zal kunnen opmaken. Wij behouden ons voor, later onze meening over deze hoge aangelegenheid te doen kennen:

De heer VAN DAM VAN ISSELT: «Het zal toch in 1837 niet gelden, eene nieuwe wapening; wij zullen niet geroepen worden, om, met het zwaard in de hand, die zoo lang verbeide en zoo hoog noodige eindschikking te gaan halen; want helaas! wij zijn tot eene bedroevende werkeloosheid gedoemd... Wanneer ik dan mijn vaderland aanschouw, zoo rijk nog aan hulpbronnen en middelen tot geluk en welvaart; wanneer ik met welgevallen zie, hoe de natie, bij den moeilijken toestand, waarin wij verkeeren, en na zoo vele offers, gebragt aan de liefde voor orde en wettig gezag, met vertrouwen haar welzijn verwacht van de pogingen der regering, en van de waakzame medewerking van hare vertegenwoordigers, dan is mij het denkbeeld grievend, dat niet vertrouwen met vertrouwen wordt beantwoord.»

De heer ROMME heeft zich beklagd, dat er op de begroting, onder anderen; weder niets is uitgetrokken tot vergoeding van schade aan eigendommen, door inundatie te weeg gebragt, welke het toch te hopen is, zeide hij, dat eenmaal, zoo als dit in de laatstverloopen eeuw is verleend, zal toegestaan worden. Hij besloot met den wensch te uiten, dat een eerlang tot stand te brengen vrede vele bezwaren moge doen verdwijnen, en de natie in het bezit van dien onwaardeerbaren schat spoedig moge gesteld worden.

De heer HOORT meende, dat men in onzen staatkundigen toestand steeds moet kiezen tusschen de twee droevige uitersten, van, of onze regering, buiten en behalve de betreurenswaardige handelwijze van het buitenland, nog met bezwaren uit onzen eigen boezem, het beschermen van ons staatkundig aanzijn moeilijk te maken, of de natie te moeten blijven aansporen, om, met geduld en onderwerping aan omstandigheden, waaraan wij met den besten wil dan toch maar niets veranderen kunnen, de lasten te blijven dragen, en mede te werken om met volharding te behouden, wat wij dan toch nog bezitten en hoogst waardebaar is, vooral wanneer men het vergelijkt met den staat, waarin wij waren bij het herwinnen onzer vrij- en onafhankelijkheid, en zelfs bij de eerste tijden, na de scheuring van het koninkrijk.

De heer VAN RAPPAARD: «Niemand wenscht zeker vuriger dan ik, dat onze geschillen met *Belgie* spoedig mogen worden uit den weg geruimd; eerst dan toch zal de regering, en ook wij, de onverdeelde aandacht op onze binnenlandsche aangelegenheden kunnen vestigen eerst dan zullen wij met vrucht kunnen werkzaam zijn, om onze instellingen te verbeteren, en 's rijks geldmiddelen op eenen duurzamen voet te regelen; eerst dan zal niet alleen verlof, maar ook geheel ontslag uit de dienst, aan het grootste gedeelte der militie en aan de schutterijen kunnen verleend worden, en zullen onze brave ingezetenen op die wijze den eindpaal zien van hunne groote, veelvuldige opofferingen; eerst dan zal ons rijk worden ontlast van de voldoening der renten van eene schuld, die, ook door en ten behoeve van anderen aangegaan, nimmer geheel ten onzen laste kan komen. Geheel doordrongen van het verlangen tot beëindiging, zou ik voor het geval, dat de regering hieromtrent niet eenstemmig mogt denken, onverhoopt eene afdoening vertraagde, of in verzuim bleef de meest doeknatige middelen tot bereiking van dit doel aan te wenden, van gevoelen zijn, dat op de volks-vertegenwoordiging de verplichting zoude rusten, om niet alleen, bij elke gelegenheid, het verlangen tot beëindiging aan de regering kenbaar te maken, maar zelfs om alle voorstellen af te wijzen, die tot de voortdoring van het status-quo zouden leiden. Terwijl niettemin de aan ons gedane staatkundige mededeeling bij mij

de onwrikbare overtuiging heeft gevestigd, dat het, voor het tegenwoordige, niet in het bereik van de regering valt, om eene schikking, ten aanzien van *Belgie*, te helpen verwezenlijken, vinde ik geene vrijheid, om aan de regering die middelen te ontzeggen, die zij, in onzen staatkundigen toestand, voor de verdediging van het vaderland noodzakelijk acht. Van hier dan ook, dat, ofschoon ik steeds tot nu toe op ontslag van meerdere lictingen der nationale militie heb aangedrongen, en, bij ontstentenis hiervan, mij steeds tegen de voorgedragene wetten op de nationale militie heb verklaard, ik dit jaar mijne stem voor de wet zal uitbrengen: van hier, dat, alhoewel de vermindering der landmagt mij hoogst noodzakelijk moge voorkomen tot behoud of herstel van onze geldmiddelen, ik niet alleen thans volgaarne instemme in de voor 1837 gevraagde elf millioen voor het departement van oorlog, maar zelfs niet zoude aarzelen meerder toe te stemmen, wanneer dit nu, of in het vervolg, door de regering als noodzakelijk mogt worden aangevraagd. Ik mag de gronden voor mijne overtuiging niet in het openbaar aan U Edel Mogenden ontwikkelen, omdat ik hierdoor ontrouw zoude kunnen worden aan de door mij afgelegde belofte van geheimhouding; dan ik meen, met inachtneming van die belofte, aan U Edel Mogenden te mogen herinneren, dat aan *Belgie* het volle genot is verzekerd van bijna alle de voordeelen, die uit eene eindschikking voor dat land zouden kunnen voortvloeijen, zonder dat hetzelfde deelt in de lasten, waartoe het verplicht is; terwijl, daarentegen, *Noord-Nederland* voortdurend moet voorzien in al die verplichtingen, die vroeger op het vereenigd Koninkrijk der Nederlanden rustten; dat wanneer al eene onmiddellijke onderhandeling tusschen *Noord-Nederland* en *Belgie* mogt ondernomen worden, dezelve tot geen resultaat zoude leiden, omdat geene vrijwillige schikking is te verwachten tusschen twee partijen, waarvan de eene zich geene belangrijke voordeelen, maar groote lasten uit eene schikking kan voorspellen; dat door een regt, hetwelk ten onregte dien naam draagt, het regt namelijk van den sterkste, aan ons het middel is benomen, hetwelk gewoonlijk tusschen Mogendheden wordt gebezigd, om ongelijk te doen herstellen de magt der wajenen; dat toch bij hetgeen en door Engeland en Frankrijk is bedreigd, en door laatstgenoemde oordheid, tijdens de verdediging van de Antwerpsche citadel, werkelijk is volvoerd, het meer dan onbezonnenheid zoude wezen, thans dit middel in het werk te stellen; dater alzoo niets tot bevordering eener eindschikking overig blijft, dan alleen onderhandelingen met de groote Mogendheden; doch dat ook ten deze weinig uitzigt bestaat, wanneer deze of weigeren om tot eene afdoening mede te werken, of wel hieraan voorwaarden hechten, die, onafhankelijk van den wil onzer regering, door haar niet kunnen of mogen verwezenlijkt worden. In deze omstandigheden beschouw ik het voor mij als plicht, om, voor zoo verre zulks slechts eenigermate met mijne overtuiging is overeen te brengen, de voorstellen der regering te ondersteunen.

De heer LUIJCKEN: «Bij onderscheidene beraadslagingen over de begrotings-wetten heb ik, met vele geachte medeleden, aangedrongen op de beslechting onzer geschillen met het afgevalen *Belgie*. Ik heb in die beslechting alleen de mogelijkheid voorondersteld, van eene gevoelige vermindering der lasten, waaronder het Nederlandsche volk gebukt gaat. De stand van die geschillen blijft schijnbaar op dezelfde hoogte; en deze omstandigheid was vaak de hoofdrede, waarom ik mijne stem aan de meeste begrotingen heb geweigerd. Dit herinnerende, zult gij van mij verwachten, dat ik ook ditmaal mijn stem tegen de in beraadslaging gebragte wetten zal uitbrengen; en echter zal zulks het geval niet wezen. Gij moet evenwel daaruit niet besluiten, dat ik het status-quo niet allerverderfelijkt voor de natie acht; dat ik onze lasten niet meer als te hoog opgevoerd beschouw; dat ik de kolk niet peil, waarin onze welvaart moet verzinken, indien onze provisionele toestand niet eindigt; met een woord, dat ik zoude ophouden te gevoelen en overtuigd te zijn, dat onze brave ingezetenen in hunne lasten moeten verligt worden, bijaldien men derzelve onherstelbaren ondergang wil afwenden. Van dit alles, Edel Mogende Heeren! ben ik innig overtuigd, en zoo lang als ik het vereerend mandaat van volksvertegenwoordiger mag behouden, zal ik die overtuiging in het openbaar blijven aankondigen, zal ik voor dat gevoelen alhier in het strijdperk treden. Ik zie met leede oogen den staatkundigen toestand van mijn dierbaar vaderland aan. Ik zie daar wapenrustingen uitvoeren en in eene oorlogzuchtige houding volharden tegen afgevallene gewesten, die, ten nadeele van *Noord-Nederland*, in rust en vrede, mag ik bijna zeggen, de vruchten van hunnen trouweloozen afval genieten, omdat de tijd dezelve aan onze inactie heeft gewoon gemaakt en de ondervinding heeft geleerd, dat eene magtig nabuur hunne verdediging op zich neemt, zoodra onze dapperen den voet zouden verzetten, om onzen eigendom te heroveren. Ik ben niet verblind genoeg, om niet te bevroeden, dat de in de zulke aangelegenheden hoog geraunde en in verre na niet toereikende uitgaven van oorlog bezwaarlijk zijn te verantwoorden, omdat van dezelve geene evenredige voordeelen zijn te verwachten. Ik beschouw de opofferingen, welke de natie daarvoor doet, op den duur ondragelijk. Vooral beschouw ik de nadeelen nutteloos, welke men aan een paar Noord-Nederlandsche gewesten, door den voortdurende staat van beleg van eenige steden en de inundatie van kostbare landerijen doet ondergaan. Dikwerf kwam ik daartegen op, en ik mogt in het zesjarig tijdvak van dat status-quo slechts eene enkele stem in deze vergadering hooren, welke mijne billijke klachten met klem ondersteunde. Ik bid u, Edel Mogende Heeren! voegt uwe klachten, uwe dragedenen, bij de mijne; en wellicht zal een eenparige klagtoon over dien verderfelijken staat van zaken de regering bewegen, om eenmaal, en wel spoedig, honderden getrouwe Nederlanders in het genot te herstellen van goederen, welke voorheen rijke inkomsten gaven, en ten gevolge van welker gemis thans meer dan een eigenaar aan folterende ontberingen, ja aan volslagen gebrek, is blootgesteld. Beschouwt dit, mijne hooggeachte ambtgenooten, niet als een verwijt van onverschilligheid, voor de ene of andere provincie des rijks; neen, dit is mijne beoefening met. Ik weet het immers:

ongelukken, welke men niet ziet, maken gewoonlijk geenen geneez-
zamen diepen indruk. Geene ooggetuigen zijnde, is het minder te ver-
wonderen, dat gij al de ellende niet vermoedt, welke de inundaties
in Noord-Brabant hebben gebaard. Dan, ik bid u, geloof mij, ge-
looft een' ooggetuige, die u op zijne eer verklaart, dat zijn tafereel niet
te zwart is geschaduw: dat zelfs de donkerste zijde voor u niet eens
is ontrold. Hierbij zal ik het laten, alleen de bede herhalende, dat gij
ook uwe stem verheft, in het belang van uwe, door de inundaties
lijdende landgenooten. Daar ik U Edel Mogenden door deze weinige
woorden duidelijk genoeg heb geopenbaard, dat ik mij door geen kla-
tergoud heb laten verbliften; dat ik den gevaarvollen maalstroom,
waarin wij meer dan zes jaren worden rondgeslingerd, heb gade ge-
slagen, en de beëindiging onzer staatkundige geschillen als eenige
hoop van elke betere toekomst beschouw, zal ik de reden openleggen,
welke mij nopen, om ditmaal mijne stem voor de begroting uit te
brengen. De staatkundige mededeelingen, welke wij, bij den aanvang
onzer tegenwoordige zitting, hebben ontvangen, zijn voor de natie
een geheim. Dat geheim te ontsluiteren, is mij, is ons allen onge-
oorloofd. Zonder dat geheim te breken, oordeel ik evenwel te mogen
zeggen, dat die mededeelingen mij hebben bewezen, dat de regering
nu van hare zijde in de hoogste staats-aangelegenheden al gedaan heeft,
wat in redelijkheid van haar konde worden gevegd, en dat de voort-
daring van het status-quo mij geen onverbiddelek veto meer oplegt,
met betrekking tot mijne stem over de begroting. In een ander punt
is de regering bedaard, beraden, met waardigheid voorwaarts getre-
den, en heeft mij doen herdenken aan de gulden dagen onzer regt-
zinnige en onafhankelijke voorvaders, die onrecht verfoeiden en voor
bedreigingen nooit het hoofd bogen. Dit vordert zoo wel danker-
kennis als bewondering, en deze dankerkennis zal ik toonen
door mijne toestemming aan de begroting te schenken. Ik oordeel
hierdoor geheel en al in den geest onzer brave natie te handelen,
van welke althans een groot gedeelte, gelijk ik mij vleijen durf, zon-
der verdere opheldering, wel zal willen berusten in de overtuig-
ing van eenen harer vertegenwoordigers, die er verre van af is alles
fraai, heilzaam en doelmatig te beschouwen, wat er sedert zes ja-
ren door de regering is verrigt, doch tevens gaarne goed noemt wat
goed is, en wiens oppositie, even als die van hooggeachte medeleden
en vrienden, nooit andere strekking had, dan diezelfde regering on-
trent de wezenlijke behoeften en wenschen der natie in te lichten, en
op die wijze in het belang van beiden werkzaam te zijn.

De heer VAN ALPHEN: »Wij blijven de speelbal en de dupe van de
moderne staatkunde. Ik blijf dan ook, bij mijn, reeds in het voorjaar
geuite gevoelen, dat er in onze volstrekt lijdelijke positie een gevaar
van bestanding zit, hetwelk niet sterk genoeg aan de regering kan
voorgehouden worden, en dat er een middel moet gezocht worden,
om ons daaruit te redden; en ik herhaal nu, wat ik in 1830 en 1831
gezegd heb: als de regering de natie niet ontvalt, zal de natie aan de
regering niet ontvallen. Wij moeten ons geen illusie maken omtrent
onzen tegenwoordigen toestand... Wij zijn eerst algemeen in het
ongelijk gesteld en veroordeeld, daarna beklagt, vervolgens toege-
juicht en zelfs bewonderd; wij loopen nu gevaar van een permanent
slagtoffer te worden; — laat ons met ernst aandringen, dat aan onze on-
zekerheid een einde gemaakt worde, maar wachten wij ons van alle
overdrijving, en eigenen wij ons toe den wijzen raad van een Ro-
meinsch wijsgeer: *Cui nihil ad augendam gloriam superest, hic uno
modo crescere potest, si se ipse submittat, securus magnitudinis suae.*
Die morele grootheid hadden onze voorouders in het oog en in het
hart; trachten wij ook die te bereiken en te handhaven. Dan zal ook
de zegen des Allerhoogsten in dit goede land van onze kinderen niet
wijken.

De heer DONKER CURTIUS: »In het cijfer voor oorlog en marine, zoo
als het gebracht is, en zoo als wij het alleen toestemmen, tot elf mil-
lioenen, zonder iets meer, beschikbaar te stellen, vind ik, onder de
gegevene omstandigheden, nede geenen genoegzamen grond tot afwij-
zing der begroting. Ik zeg: onder de gegevene omstandigheden; want
(en hier moet en mag ik onzen toestand naar buiten, hoe dan ook ge-
boren, in vlagtige overweging nemen), want mogt het den Hemel be-
hagen, de volkeren van het geslacht *Europa* tot meerdere rust en eens-
gezindheid te brengen, zoodat men allerwege die ontzettende legers en
wapeningen, waaronder het menschedom gebukt gaat, verminderde, en
mogten wij tevens onze geschillen met *Belgia* beëindigd zien (want
hic illae lacrymae!) dan blijft ik van oordeel, dat het cijfer op dit
ontwerp onzer begroting, ook door veranderde inrigting, nog voor
aanzienlijke vermindering vatbaar is. Daar ligt dus de grondoorzaak onzer
ongelegenheden; hij, die ze elders dan daar en in de schuld zoekt, mag
kleine leniging, maar hij zal geen redmiddel vinden; ook ik herhaal
hier derhalve den aandrang om niets onbeproefd te laten, om tot die
beëindiging te geraken, als wanneer ook meer bijzonder het tijdstip
zal daar zijn, om het stuk onzer schuld in bijzondere overweging te
nemen, en wel ligt ook daar, zonder schending van 's lands crediet,
vermindering van uitgaven te vinden. Maar die aandrang moet, wat
mij betreft, niet als een regtstreeksch, of zelfs niet als een zijdelingsch
verwijt aan de regering worden beschouwd, alsof zij tot hiertoe ach-
terlijk zou zijn geweest in hare pogingen ter beëindiging, en wanneer
zelfs nu *a posteriori*, bij iemand, te goeder trouw, het denkbeeld moogt
opkomen, dat er, sedert den Belgischen afval, enig tijdstip heeft be-
staan, waarop, altijd met de grootste opofferingen, enig einde zou heb-
ben kunnen gevonden worden, dan moet ik evenzeer te goeder trouw
betuigen, dat men mij altijd de aanwijzing van dat tijdstip, en van de
wijze hoe, is schuldig gebleven, en dat ik mij niet bevoegd acht, om
nu *a posteriori* te beweren, dat men *a priori* maar had moeten be-
sluiten, om alles, zonder eenigen waarborg, toe te geven, enkel om
tot eene schikking *quovis modo*, en al ware het dan ook alleen maar
in naam en op het papier, te geraken, noch dat men *a priori* had
moeten vooronderstellen, gelijk wij nu *a posteriori* ondervinden, dat
alle betoog van godel regt, alle vasthouding aan vroeger reeds verkre-
gen regt, en ook de grootste tegevendheid onzerzijds, in vele opzigt-
ten, bij *Belgia* zouden worden in den wind geslagen en bij de Mo-

gindheden van *Europa*, of alleen weifelende ondersteuning, of zelfs
tegenstand uit tegenstrijdige belangen, zouden ontmoeten. Ik doe des-
wege aan de regering geen verwijt, ook omdat dan datzelfde verwijt
van gemis van doorzicht in de toekomst, aan mij zelve en aan U Edel
Mogenden zou moeten gedaan worden, als die wel altijd op beëindiging
hebben aangedrongen, doch nimmer *quovis modo*, en met opoffering,
welke dan ook, noch zonder eenigen waarborg ter nakoming, noch
zonder eenige betoende welgemeende geneigdheid aan de zijde van
Belgia. En dat wij ons dan in dit laatste opzigt herinneren, hoe
van daar altijd, zelfs bij de uitdrukkelijke aanneming van sommige
punten van schikking, de niet minder uitdrukkelijke openlijke verklar-
ing is uitgegaan van onwil, en hoe door de bewinds-mannen aldaar
openlijk is geprotesteerd van ongeneigdheid, om zoodanige schikkingen
na te komen. En zoo veel mogen wij openlijk zeggen, zonder de ge-
heimhouding, ons opgelegd, te schenden (en ik wil het even daarom
zeggen, opdat men de schuld niet dezerzijds zoeken), dat ons allen
volkomen bekend is, hoe vele struikelblokken, bij elken stap ter be-
ëindiging, daaraan zijn in den weg gelegd, dan door dezen, dan door
genen der hooge scheidsmannen, blijkbaar omdat de strijd der belangen
tusschen hen zelven de zaak in den weg stond, en omdat, hetgeen de een
begeerlijk acht, door den ander wordt wedergesproken, zonder dat daar-
bij noch ons belang, noch ook dat van *Belgia*, in waarachtige aanmerking
komt. Ik heb althans met de meeste onpartijdigheid, hetgeen ons suc-
cessivelijk geheim en openbaar is medegedeeld, onderzocht. Ik heb
de zaak als eene gewone twistzaak overwogen, even alsof mij, door
de partij, die Nederland vertegenwoordigt, werd gevraagd om mijn
advijs, hoe men met den besten wil en met de meeste opoffering tot
een einde kon komen; en ik betuig plegtig, dat dan dat advies alleen dit
zou geweest zijn: «Uwe wederpartij is blijkbaar ongenegen. Gij hebt
uwe toevlugt genomen en moeten nemen tot scheidsmannen, bij faute
van andere regters; deze zijn onderling met elkander in strijd, som-
migen hebt en met u zelven of onderling een strijdig belang; zij zoeken
de beëindiging niet, om de uitbarsting van onderlingen strijd te ver-
mijden; zij, die u niet vijandig zijn, hopen op betere toekomst voor
u en hen zelven. Zij benemen u intusschen elk dwangmiddel; gij zijt
derhalve gedwongen de toekomst af te wachten, en in inmiddels op
uwe hoede te zijn, niet aflatende, om elke gelegenheid aan te grijpen
en elk eerlijk middel te beproeven, waardoor gij tot eene eindbeslissing
mógt kunnen geraken.» In dien staat van zaken (waaronder van el-
ders zegeningen aan ons zijn toegevloeid, die ons het hoofd doen
boven houden), mag men wel op nieuwen tivoerigste aandringen op
onafgebroke pogingen tot beëindiging, hopende dat de regering
daarin eindelijk slagen zal; doch ik ken het dwangmiddel niet, waar-
door men anderen daartoe brengen moet, en ik dring onder zooda-
nige omstandigheden nog niet aan op een verminderd cijfer voor onze
middelen van defensie, daar dit punt geheel tot de verantwoordelijkheid
der regering behoort.»

De heer SANDBERG: »Ik erkenne even gretig, dat de grondwet het
ontslag van een vijfde gedeelte der nationale militia bepaalt tot het
tijdstip, dat dit rijk in vrede verkeert, doch geloove tevens, dat deze
woorden geene andere beteekenis toelaten, dan de tegenoverstelling,
dat dit ontslag kan geweigerd worden, in het geval dat dit rijk met
de eene of andere Mogendheid in oorlog is: maar het zij mij dan te-
vens vergund, aan allen, die van mij in gevoelens verschillen, te vra-
gen, met welke natie wij dan wel in oorlog zijn, daar ik in het troos-
telijk denkbeeld verkeer, dat dit rijk het geluk geniet, met alle door
ons erkende en onafhankelijke volkeren in vrede te leven. Het komt
mij hoog onwaarschijnlijk voor, dat de instellers der grondwet, bij
art. 206, aan een soortgelijken toestand gedacht hebben, als waarin
wij ons, sedert meer dan zes jaren, tot ruine van 's rijks financiën,
bij voortdaring bevinden, en het aan ons minder voegzaam toeschijnt,
de onbepaalde weigering van ontslag te willen wettigen; ik schroom
al wijders niet, hier bij te voegen, dat, al ware ook het tegendeel van dien
bewezen, zulks thans, naar mijn oordeel, geene meerdere aanleiding
zoude kunnen geven tot vermeerdering van krijgsmagt of weigering
van ontslag aan hen, die hunne vijfjarige dienst volbragt hebben, ge-
merkt, op den 21sten Mei 1833, eene overeenkomst tusschen *Engeland*
en *Frankrijk* ter eener, en dit rijk ter andere zijde gesloten, en daar-
bij de plegtige verbindtenis is aangegaan, om, tot aan de definitieve
schikking onzer geschillen met *Belgia*, geene verdere vijandelijkheden
tegen hetzelve te zullen plegen... Ik herhaal niet te weten, aldus
gaat hij voort, dat het Koninkrijk der Nederlanden met eene eenige
natie in oorlog is, of zelfs, dat er ten onzen opzichte ergens dreigend
oorlogsgevaar bestaat, en kan dus de gedane voordragt tot ligting van
het maximum, zijnde één man van drie honderd zielen, niet met de
aangehaalde wetten in overeenstemming brengen; ik ben bovendien
overtuigd, dat zulk eene ligting even nadeelig is voor het meerder
aantal miliciens, die tot de dienst geroepen worden, als voor 's rijks
schatkist: — voor de miliciens, omdat deze hun gewoon beroep en be-
drijf, mitsgaders alle hunne betrekkingen moeten vaarwel zeggen, om
tot den militairen stand over te gaan, — en voor 's Rijks schatkist, om-
dat dezelve daardoor bezwaard wordt met de kosten van kleeding,
wapening en het onderhouden van zulk een groot aantal manschappen,
welker besparing, bijaldien zij plaats vond en vergezeld ging met het
ontslag der miliciens, die hunne dienstjaren hebben volbragt, eene niet
onaanzienlijke bezuiniging in 's rijks uitgaven zoude te weeg brengen;
eene bezuiniging, die door de natie bij voortdaring zoo ernstig wordt
verlangd, en tot bereiking van welker oogmerk ik geloof, dat het mi-
nisterie van oorlog het geschiktste en krachtdadigste hulpmiddel kan
aanbieden.»

De heer van SITTZAMA heeft, bij gelegenheid der beraadslagingen
over de militia wet, het ontslag van boven de vijf jaren in dienst zijn-
de lictingen verlangd, op grond, dat het gebleken is, dat het *status quo*,
bij de overeenkomst van 20 Mei 1833 vastgesteld, getrouwelijk wordt
nageleefd, en waarnaar de vijand, door het grootendeels ontslaan zijner
troepen, zich geheel schijnt te voegen. Gaarne zou hij gezien hebben,
dat men voorgesteld had, het leger te verminderen, daar, zeide hij,
onze natie te klein is, om ooit te denken aan eenen oorlog tegen de

groter en, waar tuschen wij als in verdrukking zijn geplaatst, en om dat wijken goed vinden wij toch zullen moeten leven, daar, helaas! het regt van den sterkste door de grooten gehuldigd wordt. Door zoodanigen maatregel zouden onze financien eenigzins en wij een weinig lasten dragend en magtig volk worden, vooral ook, wanneer men bij wege van schikking eens voor ons kostbare en ongelegene veening (Maastriet) met het magtige Duitsche bond, of eens andere mogendheid, konde rijken.

De heer **WILHELMINA TROMBERT** meent, dat sedert de conventie van Zonhoven van 18 Junij 1832, het dreigend oorlogs-gevaar is geweken, dat wij met alle mogendheden in vrede leven, en wegens het afgescheurde België een traktaat tot eenen niet te herroepen wapenstilstand hebben gesloten.

De heer **WILHELMINA TROMBERT** oordeelt dat het vaderland steeds in buitengewone omstandigheden verkeert, en dat vorst **LEOPOLD** geweigerd heeft en onwillig is, om aan vroeger door hem aangegane verplichtingen te voldoen. Hij zoude eens trouweloosheid, zegt hij, moet men van ons zijde altijd voor eenen onverhoedschen aanval op zijne heede zijn. **Handelijk** heeft **Z. Exc. de Minister van Binnenlandsehe Zaken**, ter verdediging der wet van de militia, zich weder op de steeds voortdurende buitengewone omstandigheden beroepen. Hij stemt toe, dat het vaderland nog te weten staat van openbaren oorlog verkeert; maar men zal toch ook moeten erkennen, dat het ook niet in dien van vrede is; waar het toch opstandelingen geldt, die, indien de zeggereende ducht van den hoogverreorden opperbevelhebber van het leger niet door van buiten komende omstandigheden ware gestuit, tot kunnen pligt zouden zijn gebragt, doch thans in hunne afscheuring volhardden, laat zich het woord vrede niet toepassen. Hij gelooft wel niet, dat het tegenwoordige bewind van België de overeenkomst van Mei 1832 thans zou willen schenden; maar de ondervinding der laatste jaren heeft bewezen, dat in staten, waar de revolutionaire geest boven blijft, niet altijd de wil der bestuurders gevolgd wordt.

Met een diep gewond hart geef ik, *alleen* op deze wijze, aan bloedverwanten en vrienden berigt van het overlijden mijns diervaren echtgenoots **ANTONIUS CORNELIUS BERNIS**, Med. Chir. en Art. Obst. Doct. practizerend Geneesheer alhier. Hij bezweek aan hevige zenuwkoortsen in het 27ste jaar zijns levens, na eene echtverbintenis van slechts 8 maanden. God schenke mij kracht om in deze zijne beschikking kinderlijk te bernsten.

WILHELMINA TROMBERT,
Wed. A. C. BERNIS.

Op Maandag den 20sten Februarij 1837, des avonds ten 6 ure, zal in het **Zwijnshoofd** te **Arnhem** in het openbaar bij inzet geveild worden, 42 Roeden 57½ Ellen **T A. BAKSLAND**, gelegen onder **Arnhem**, op weinige minuten afstand van die stad, ten zuiden van den straatweg naar **Velp**, tegen over het erf van **EVERT BAERENDS** aldaar, zeer geschikt tot het aanleggen van eenen **TUIN**, of **ZOMER** en **WINTER VERBLIJF**, waarvan de toelag op den 6den Maart eerstkomende zal plaats hebben.

Informatien zijn te bekomen ten kantore van den Notaris **M. G. VAN ECK** te **Arnhem**.

De Notaris **C. E. STOLK**, te **Bemmel**, in de **Overbetuwe**, zal, namens den Eigenaar, op Woensdag den 1sten Maart 1837, des voormiddags ten 10 ure, ten huize van **P. VAN ERP**, te **Bemmel**, in het openbaar op hoogen doen inzetten, om 14 dagen daarna, den 15den dier maand, ter zelfder nar en plaats, bij toelag te worden verkocht.

Het bijzonder aangenaam, in het midden van het dorp **Bemmel**, op een onafstand van **Nijmegen** en twee uren van **Arnhem** gelegene **LANDGOED**, genaamd **de RUGDIJK**, bestaande uit een zeer logeabel, watervrij gebouwd en door schoone grachten omgeven **HEERENHUIS**, met 8 **KAMERS**, waarvan 7 behangen, en met stookplaatsen voorzien; **PROVISIE**, **MANGEL** en **DOMESTIQUE-KAMERS**, diwers **ZOLDERS**, **KELDERS**, en verdere gemakken, **DOELVENTIL**, **KOETSHUIS** met **PAARDEN** en **BEESTEN-STALLING**; voorts met exquis **vruchtboom** beplante **TUINEN** en **BOOMGAARD**, mitsgaders **SCHINGERBOSCHJE**; alles zeer smaakvol op de Engelsche wijze aangelegd, en te zamen groot 1 Bunder, 63 Roeden en 60 Ellen.

Het gemelde Landgoed is, voor de gebouwen, in de maand Mei aanstaande, en voor het overige aanstonds na den toelag te aanvaarden; terwijl men zich, tot verkrijging van narigten, met gefrankeerde brieven aan voornoemden Notaris adresseren kan.

ADMINISTRATIE DER DOMEINEN.
Houtverkoopung.

Op Donderdag den 16den Februarij 1837 des voormiddags ten elf ure, zal door de Agent van het Domein te **Arnhem**, als daartoe behoerlijk gemachtigd, ten overstaan van den Burgemeester der Gemeente **Renkum**, in de **Koude Herberg** onder **Oosterbeek**, in het openbaar aan den meestbiedende worden verkocht: eenige perceelen **K. K. E. B. M. A. L. S. H. O. U. T.**, **D. E. N. N. E. N. B. O. O. M. E. N.**, **S. P. A. R.**, **R. E. N. D. U. N. S. E.** en **S. N. O. E. D. H. O. U. T.**; een en ander bij biljetten breeder omschreven.

De Agent voornoemd,
H. J. VAN GENNEP.

Aanbesteding.

Op Woensdag den 15den Februarij 1837, des voormiddags ten elf ure, zal, onder nadere goedkeuring van **Huiz. Edle groot Achtbaren**, de **Heeren Gedeputeerde Staten van Gelderland**, door Burgemeester en Assessoren der Gemeente **Velpe**, op het Bureau der Gemeente te **Velpe**, in het openbaar worden aanbesteed:

HET REPREREN EN VERNIEUWEN VAN DEN TOREN IN HET DORP RHEDEN.

Deze aanbesteding zal geschieden bij machting en opbod. Het bestek, waarop deze aanbesteding zal plaats hebben, kan daags, van des morgens negen tot twaalf ure, door een ieder worden nagezien op het Bureau der Gemeente.

Velpe den 1sten Februarij 1837.
De Burgemeester en Assessoren voornoemd,
VAN HASSELT.

Kraachts regterlijke autorisatie zal te **Velpe**, ten overstaan van den aldaar residenten Notaris **van H. O. S. E. M. T. H. A. L.**, op den 22sten Februarij 1837, bij inzet en op den 8sten Maart daarna bij toelag worden verkocht: Een aldaar staande **BURGERWONING**, met Bouw of Hofgrond, zeer geschikt tot alle neringen.

Op Maandag den 13den Februarij 1837, des morgens ten 10 ure, ten huize van **A. R. L. E. N. V. A. N. D. E. R. W. A. L. L.**, aan den Arnhemsechen weg, onder **Arnhem**, **O. P. E. N. B. A. R. E. V. E. I. L. I. N. G** van eene aanzienlijke partij **D. E. N. N. E. N. B. O. O. M. E. N.**, geschikt voor allerlei werk, staande en liggende op het Landgoed **de Ligtenbeek**.

Op den 14den Februarij 1837, des avonds om 6 ure, in het **Zwijnshoofd**, te **Arnhem**, zal, bij toelag, worden verkocht: Een **HUIS** en **ERVE**, te **Arnhem** in de **Kortestraat**, wijk B, No. 181, bewoond door den winkelier **van M. A. N. E. N.**, met de hoogen ingezet op 2285, 00.

Een **D. I. T. O.** in de **Oeverstraat**, wijk B, No. 78, waarin de **B. A. K. K. E. R. I. J.** wordt uitgeoefend door **W. V. A. N. D. E. R. H. O. R. S. T.**, als voren ingezet op 2701, 00. Gelijktijdig zullen bij inzet worden geveild, om 14 dagen daarna, op Dingsdag den 28 Februarij 1837, ter zelfder uur en plaats, bij toelag, zonder beraad, te worden verkocht: Een **HUIS** in de **Sabelspoort-muur**, wijk A, No. 262, bewoond door **G. E. R. I. J. DE L. A. N. G. E.** Een **D. I. T. O.** achter de **Velperpoort-muur**, C, No. 288, door de Wed. **V. E. L. D. H. O. U. W. E. R.** Een **D. I. T. O.**, aldaar E, No. 225, door **G. O. R. S. E. L. I. N. G.**

Zijnde intmiddels omtrent de bezigtiging en conditien nader onderrigt te bekomen ten kantore van den Notaris **G. O. D. E. F. R. O. Y** te **Arnhem**.

Door aankoop, op den 21sten Januarij 1837 van het geheel **EIGENAREN** zijnde geworden van de **STEENBAKKERIJ** en Aankleve van dien gelegen aan den Gelderschen IJssel, nabij de stad **Hattem**, en tot dus verre zijnde uitgeoefend onder de firma **ERVEN DAENDEL S**, maker de Weduwe, Kinderen en Erfgenamen van wijlen **Mr. E. A. DAENDEL S** langs dezen weg bekend, dat gezegde **STEENFABRIEK** op den ouden voet, voor hantne gezamenlijke rekening, blijft bestaan, en zal worden waargenomen door den heer **RUTGER MARIUS DAENDEL S**, te **Hattem**, die aldaar, onder de firma van **ERVEN DAENDEL S**, zal handelen en de bestellingen ontvangen.

D. J. A. C. O. B. W. I. T. Z., Bontwerker, heeft de eer het publiek te verwittigen, dat hij alhier is met een assortiment gemaakte **PELTEN** voor heeren en dames, alsmede **Weener** **OCHTEND-JASSEN**, wofentoe hij in de **Rijnstraat** naast het Logement de **Gouden Arend**.

Te **HUUR**, te **Wageningen**, een der aanzienlijkste **HUIZEN**, staande aan het **Bassecour**, voormaals de **Rozendaals-Huizen** genaamd, met dezelfs **TUIN**, **KOETSHUIS** en **STALLING**, — om te aanvaarden, den **Tuin** met 22 Februarij, en de **Huizinge** enz. met 1 Mei 1837.

Te bevragen bij **J. VAN RIJN**, aldaar; *brieven franco*.

In de nabijheid van een der voornaamste steden van **Gelderland** of **Overijssel** verlangt men tegen 10 Mei te huuren; een **HUIS**, voorzien van 8 **gode VER-TREKKEN**, **MEIDEN** en **KNECHTS-KAMERS**, ruim **KOETSHUIS**, en **STALLING**, voor ten minsten vier Paarden. Die zoodanig perceel te huur hebben, gelieven zich, per besloten brief onder het adres Letter N te adresseren naar den uitgever dezer, den Heer **C. A. THIEME** te **Arnhem**, met opgave van ligging en huurprijs.

In de **Arnhemsehe** omstreken verlangt men voor de vier Zomermaanden **TWEE** of **DRIE GEME-BILEERDE KAMERS**, met de kost. Adres franco onder **L. G.** bij de Boekhandelaar **H. A. K. & Comp.** te **Leiden**.